అప్పటి పాఠం...

"ఏంమ్మల్ని ఆ బ్రహ్మదేవుడు కూడా మార్చలేడు!...." అన్న పూర్ణమ్మ గారు గొణుక్కుంటూ పోపు గరిటె చారుగిన్నెలో ముంచి చుంయ్ మనిపించేరు.

ఆ శబ్దంలో కూడా ఆవిడ గొణుగుడు ముద్దుకృష్ణయ్యగారి చెవిని స్పష్టంగా పడింది. చారుకు తిరగమోత పెడుతూవుంటే వచ్చే ఆ శబ్దం ఆయనకు ఎంతో ఇష్టం! అన్నపూర్ణమ్మగారి సణుగుడు మరీ ఇష్టం!!

వంటింట్లోంచి బయటకు వచ్చేస్తున్న మనిషల్లా - ఆగిపోయి—

వెనక్కి వెళ్ళి "ఈవేళ శాకపాకాలు ఏమిటో చెప్పేవుకాదు...." అన్నారు చిన్నగా నవ్వుతూ.

చారుగిన్నెమీద మూతపెడుతూ కాస్త నిరసనగా ఆయనవంక చూసింది ఆవిడ.

"ఏముంది? రోజూలాగే పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు! దోసకాయపప్పు చేశాను! ముక్కలపులుసు! అందులోకి మీ కిష్టమని నాలుగు అప్పడాలు కాల్చేను! ఆవకాయ, గోంగూరపచ్చడి, దబ్బకాయ పొక్కింపూ ఎలాగూ ఇంట్లో వుండనేవున్నాయి! నిన్న బొబ్బట్లు వండానుకాదా, అందుకని ఈ వేళ గారెలు వండుతున్నాను! అన్నట్టు మరిచిపోయాను- "ఆకాకరకాయ" కూరంటే మీకు ప్రాణం కదా! అందుకని వాటిని చక్రాల్లా తరిగి నేతిలో వేయించాను. చాలా!" అంది తడిచేతులు కొంగుతో అద్దుకుంటూ.

ఆమె మాటల్లోని ఎగతాళి అయనకు అర్థమయింది. రెండు క్షణాల పాటు ఆవిడవంక కన్నార్పకుండా చూస్తూ వుండిపోయారు.

గుండ్రని ముఖం, కలువరేకుల్లా పెద్ద కళ్ళు, విశాలమయిన నుదుటన పెద్దకాని సైజులో కుంకుమబొట్టు! తలమీద వెండి తీగల్లా మెరిసి తళుక్కుమంటున్న కురులు! ఆమె చూపుల్లో క్షణకాలం నిరసన, ఆ వను కనే ఆప్యాయత. మాటల్లో ఆర్ద్రత, మందలింపు అన్నీ వున్నాయి.

రోజురోజుకీ మీరు చిన్నకుర్రాడిలా తయారవుతున్నారు. ఇంకా తెల్లారి తొమ్మిదిన్నర అయినా కాలేదు. అప్పుడే వంటింట్లోకి మూడు సార్లు తొంగిచూసి వెళ్ళేరు. ఆకలికి కాస్త ఆగలేకపోతే ఎలాగ? కోడలు స్నానానికి వెళ్ళింది. వచ్చి చూస్తే నవ్వుకుంటుంది...." అన్నారు అన్న పూర్ణమ్మగారు మందలింపు ధోరణిలో. ఈ మాటలు పట్టించుకోనట్టు "ఈ వేళ కూర వండలేదా పూర్ణా?" అన్నారు.

"వండలేదండీ! ప్రతిపూటా కూర కావాలంటే ఎలాగ? మార్కెట్లో కూరల ధరలే మండిపోతున్నాయి. ఆఖరికి పుచ్చు వంకాయలు కూడా కిలో మూడు రూపాయలు పెడితేగాని దొరకటంలేదు. నిన్న రఘు

ఆఫీసుకు వెళ్ళేటప్పుడు కూరల గురించి జ్ఞాపకం చేశాను. సాయంకాలం వట్టిచేతులతోనే చక్కా వచ్చేడు. మరీ రొక్కించి అడిగితే బాధ పడతాడని ఊరుకున్నాను. నెలాఖరు రోజులు! వాడికీ ఏవో ఖర్చులుంటాయి కదా! ఈవేళ ఆవకాయ, మజ్జిగ వేసుకుని తిని ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు. నాపూజ ఆలస్యం అవటంతో. పిచ్చికుంకకి చారయినా చేసిపెట్టలేకపోయను మాటలు ఆపి కళ్ళు ఒత్తుకుంది అన్నపూర్ణమ్మగారు.

ముద్దుకృష్ణయ్యగారు మౌనంగా బయటకు వచ్చేసి వీధి వరండాలోని పడకుర్చీలో వాలిపోయారు.

వేసవికాలం! ఎండ చిక్కబడుతోంది! గాలి ఎక్కువగా ఆడకపోవటం వలన చికాగ్గావుంది. ఎదురింటి వేపచెట్టు మీద వాలిన కాకి అదేపనిగా అరుస్తూ గోల చేస్తోంది.

ఆయనకు కడుపులో మంట ప్రారంభవుతోంది సన్నగా!

దానిపేరు ఆకలి అని ఆయనకు స్పష్టంగా తెలుసు! బలంగా కళ్ళు మూసుకున్నారు రెండు క్షణాలు.

"హాయ్! తాతయ్యా!" అన్న పిలుపు విని కళ్ళు విప్పేరు.

ఎదురుగా ఆరేళ్ళ ఇందుమతి.

"ఇందూ. అప్పుడే బడి వదిలిపెట్టేశారా?" అంటూ మనవరాల్ని ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకున్నారు.

"ఈవేళ ఆఖరి పీరియడ్ మాష్టారు రాలేదు. అందుకని తొందరగా వదిలేశారు తాతయ్యా! నువ్వు ఇంకాబువ్వ తినలేదా?" అంది ఆయన కడుపు తడిమిచూస్తూ.

"ఇంకా లేదమ్మా. నువ్వొస్తే ఇద్దరం కలిసి తిందామని చూస్తున్నాను. లోపలకు వెళ్ళి మనిద్దరికీ అన్నం వడ్డించమని చెప్పు!' అన్నారు మనమరాలిని బుజ్జగిస్తూ.

తాతయ్య ఒడిలోనే పుస్తకాల సంచీ వదిలేసిలోపలికి పరుగెత్తింది ఇందు.

పదినిమిషాలలో వంటింట్లోంచి పిలుపు వచ్చింది.

అడ్డాకు ముందు పీట మీద కూర్చున్న ముద్దుకృష్ణయ్యగారు రెండు నిమిషాలు కనులు మూసుకుని గాయత్రి జపించి కనులు తెరిచేసరికి ఎదురుగా విస్తట్లో అన్నం, ఆవకాయ, ఉసిరికాయపచ్చడి మాత్రం కనిపించేయి సగం ఆకలి చచ్చిపోయింది ఆయనకు.

అన్నపూర్ణమ్మగారు చిన గరిటెతో పప్పు తెచ్చి ఇందు విస్తట్లో వడ్డిస్తూ "ఈ నాపసానికి పప్పుంటేగాని ముద్ద దిగదు. నాలుగు బద్దలు మిగిలితే దీని కోసం ఉడకేశాను" అని గదిలో జడవేసుకుంటున్న కోడలికి వినిపించేలా గట్టిగా అని ఇటూ అటూ చూసి వెళ్ళిపోతూ గరిట్లో మిగిల్చిన సగం పప్పు భర్త విస్తట్లో అన్నంమీద విదిలించి లోనికి చక్కాపోయింది. కోడలు కంటపడుతుందనే భయంతో గబగబా దాన్ని కలిపి ఆబగా నాలుగు ముద్దలు నోట్లో కూరుకున్నారు ముద్దుకృష్ణయ్యగారు.

కోడలు జడవేసుకొని తలలో పిన్నులు సర్దుకుంటూ వంటింటివైపు వచ్చింది— "అత్తయ్యా! బియ్యం ఒకటో తారీఖువరకూ వస్తాయా" అంటు.

"రావు. రెండు రోజుల్లో తెచ్చుకోవాలమ్మా!" అన్నారు అన్నపూర్ణమ్మగారు.

"ఏమిటి? నలభై కేజీలు ఇరవై మూడురోజుల్లోనే అయిపోతున్నాయా?... ఇంట్లో అందరివీ పిట్ట తిళ్ళే!....మరి ఎలా అయిపోతున్నాయో అర్థం కావటంలేదు..... గుంటముండా!.... అన్నం కలుపుకొని తినక నావంక గుడ్లు మిటకరించి చూస్తావేం?" అంటు ఇందుని ఒక్క కసురు కసరి గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది ఆమె.

ముద్దుకృష్ణయ్యగారు తలవంచుకొని గబగబా తినటం ఆరంభించేరు.

కంట్లో తిరిగిన నీటిబిందువు క్రింద రాలిపడకుండా పండిన గుబురు మీసాల సందున చిక్కడిపోయింది.

* * *

మరునాడు ఉదయం ఇందుని వీధివరండాలో కూర్చోబెట్టుకొని తెలుగు పుస్తకంలోని పద్యాలు వల్లెవేయిస్తున్నారు. కోడలుపిల్ల పక్కింటికి బాతాఖానికి వెళ్ళింది. అన్నపూర్ణమ్మగారు బయటకువచ్చి ద్వారాన్ని అనుకోని నిలబడి నవ్వుతూ అడిగేరు.

"పదిగంటలయిపోతోంది–అయ్యగారు ఈవేళ శాకపాకాలు అడగ లేదేం?"

మెల్లగా పుస్తకంలోంచి తలఎత్తి విరిగిపోయిన కళ్ళజోడు అద్దాల్లోంచి ఆమెవంక చూశారు.

తరువాత "ఏమిటీ కథ?" అన్నారు కుతూహలంగా.

"నిన్న సాయంకాలం మన పక్కింటి పార్వతమ్మగారు కొంచెం ఆకాకరకాయలు పంపించారు. మీకు కాకరకాయ వేపుడంటే చాలా ఇష్ట మని ఎప్పుడో ఆవిడతో మాటల సందర్భంలో అన్నాను. అది గుర్తుపెట్టు కొని ఓ పదికాయలు పంపేరు. ఎలాగూ కోడలూ, రఘు ఇద్దరూ ఆకూర తినరు. ప్రత్యేకంగా మీ కోసమే ఈ వేళ చేస్తున్నాను. ఒక్క పావు గంటలో వంటయిపోతుంది" అన్నారు.

ముద్దుకృష్ణయ్యగారి ముఖంలో ఆనందం వీచికలా కదిలించి.

"ఇంతసేపూ చెప్పవేం మరి? తొందరగా వంటకానీయ్. ఆఖరున చిన్న వెల్లుల్లికారం తగిలించటం మరిచిపోకు. ఆ కారం తగిలిస్తే ఆ మజాయే వేరు. దోరగా వేయించు, మరీ మాడ్చిపారెయ్యకు" అన్నారు అన్నారు హుషారుగా.

ఆకాకరకాయ వేపుడుసంగతి చెప్పేసరికి భర్తలో కలిగినహుషారు చూసేసరికి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయింది అన్నపూర్ణమ్మగారికి. మెల్లగా వంటింట్లోకి కదిలిపోయారు ఆవిడ.

"తాతయ్యా! ఆకాకరకాయలా? ఆవేంటి? కూర వండుకుంటారా?" అంది ఇందు చక్రాల్లా కళ్ళు తిప్పుతూ.

"ఓసి పిచ్చితల్లీ! ఆకాకరకాయలు చూడలేదూ? కూర భలే రుచిగా వుంటుందిలే: వేగిన తరువాత అందులో గింజలు జీడిపప్పుకన్నా రుచిగా వుంటాయి. కాస్త బెల్లం పగిలించి వండితే ఆ రుచి అద్భుతం....నువ్వు పెళ్ళిచేసుకున్నాక ఈ తాతయ్య నిన్నుచూడ్డానికి వస్తాడు కదా మీ ఇంటికి! ....అప్పుడు రెండుపూటలా నువ్వు ఆకాకరకాయలే వండిపెట్టాలి." అంటూ ఇందూ వంక ఆప్యాయంగా చూసేరు.

"ఛీ! నాకు పెళ్ళివద్దు!" అంటూ చదువుతున్న పుస్తకం తాతయ్య ఒళ్ళోకి విసిరేసి ఇంట్లోకి తుర్రుమంది.

వెళ్ళిపోతున్న ఇందూవంక చూసి తృప్తిగా నవ్వుకున్నారాయన.

"నాన్నా! ఎవరొచ్చారో చూడు!" రఘు మాటలతో వీధివంక చూశారు. మెట్లదగ్గర నిలబడి చిరునవ్వు నవ్వుతున్న వ్యక్తివంక రెండు నిమిషాలు సందేహంగా చూస్తూ వుండిపోయారు

"శంకరం నాన్నా! అనకాపల్లిలో మనం వేదులవారి వీధిలో వుండేటప్పుడు మన పక్కింట్లో వుండేవాడు కదా పోస్టుమేస్టారి అబ్బాయి!" అంటూ రఘు వివరాలు అందించాడు.

ముద్దుకృష్ణయ్యగారు కుర్చీలోంచి లేస్తూ "నువ్వా శంకరం. ఎంత ఎదిగిపోయావ్? రా బాబూ!" అంటూ ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించారు.

"ఇప్పుడు శంకరం పెద్ద ఆఫీసరు నాన్నా. ఇన్స్యూరెన్సులో పని చేస్తున్నాడు. ఒరిస్సాలో వుంటున్నాడట. ఈ వూరొచ్చి మనింటికి రాకుండా వెళ్ళిపోదామనుకున్నాడు. దారిలో కనిపిస్తే బలవంతంగా తీసుకు వచ్చాను" అని శంకరం వైపు తిరిగి నాన్నగారితో కబుర్లు చెప్తూవుండు. పది నిమిషాల్లో భోజనం ఏర్పాట్లు చేయిస్తాను" అన్నాడు. "అమ్మా! పోస్టుమేస్టారి అబ్బాయి శంకరం వచ్చాడు." అంటూ లోనికి వెళ్ళేడు.

వంటింట్లోకి వెళ్ళి తల్లి వేయిస్తున్న ఆకాకరకాయ వేపుడువంక

చూసి దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి "రక్షించావు. శంకరం కనబడితే భోజనానికి తీసుకువచ్చాను. కనీసం కూరయినా లేదేమోనని భయపడ్డాను. భోజనం చేసి మెయిలుకు వెళ్ళిపోతాడువాడు." అన్నాడు రఘు మెల్లగా.

"అలాగే బాబూ! వడ్డించేస్తాను" అంది ఆవిడ.

పావుగంట తిరక్కుండా విస్తరివేసి శంకరానికి వడ్డించేరు అన్నపూర్ణమ్మగారు.

రఘు-శంకరం పక్కనే పీట వేసుకుని కూర్చుని కబుర్లు ఆరంభించాడు.

ముద్దుకృష్ణయ్యగారు వంటింటి గడప అవతల నిలబడి శంకరం కుటుంబ వ్యవహారాలన్నీ అడిగి తెలుసుకుంటున్నారు.

"మొహమాటపడకుండా తినుబాబూ!" అంటూ ఆప్యాయంగా వడ్డిస్తోంది అన్నపూర్ణమ్మగారు.

"ఆకాకరకాయ వేపుడు బ్రహ్మాండంగా వుందండీ! నిజంగా ఈ వేళ జిహ్వలేచి వచ్చింది. మాకు "తాల్చేరు"లో ఈ కూర దొరకదు. మా అమ్మగారి చేతి వంట జ్ఞప్తికి వస్తోంది నాకు" అన్నాడు శంకరంతృప్తిగా తింటూ.

"ఎంత మాట బాబూ! ఇంకొంచెం వేసుకో." అంటూ వేయించిన మూడుకులోని ఆఖరి ముక్కలుకూడా తీసుకువచ్చి శంకరం విస్తట్లో వడ్డించారు. ఖాళీ అయిన మూకుడువంక, అన్నపూర్ణమ్మగారి ముఖంవంక మార్చిమార్చి చూసేరు ముద్దుకృష్ణయ్యగారు.

రెండూ నల్లగానే కనిపించేయి ఆయనకు.

ఆయన ముఖంలో నెత్తురు మాయమవటం మాత్రం స్పష్టంగా గమనించింది—కేవలం ఒక్క అన్నపూర్ణమ్మగారు మాత్రమే.

* * *

ఉదయం ఏడు గంటలయ్యేసరికి బట్టలు వేసుకుని తెమిలిపోయిన

రఘు వంక చూస్తూ "ఈవేళ ఇంత తొందరగా తయారయిపోయావేమిటి"? అన్నారు ముద్దుకృష్ణయ్యగారు.

"శంకరయ్య మఠంలో మా బాబా కూతురు పెళ్ళి ఈవేళ." అంటూ కోడలు పిల్ల గదిలోంచి బయటకు వచ్చింది. ఆమె అప్పుడే చీర సింగారించుకుని ముస్తాబయిపోయింది.

"ఎవరు? నర్సింహం కూతురికా!" అన్నారు ఆనందంతో.

"అవును మావయ్యా! పదింటికి పెళ్ళి! భోజనాలు చేసి సాయంకాలం వచ్చేస్తాం.... ఈవేళ సెలవు పెట్టేశారు ఆయన!" అంది.

పెళ్ళి భోజనం అనగానే పులిహోర, బూరెలు, అరటికాయ ఉప్మా కూర, వంకాయ ముద్దకూర. పప్పు, నెయ్యి ముక్కాల పులుసు, మిఠాయి, అరిసెలు, బూందీ అన్నీ వరసగా కళ్ళముందు మెదిలాయి ఆయనకి! ఆకాకరకాయ కూర కూడా చేస్తారేమో! వాళ్ళు బాగా డబ్బున్నవాళ్ళే! ఆకాకరకాయ వేపుడువడ్డించినా ఆశ్చర్యపోనక్కరలేదు. తమలాంటి దరిద్రులుకాదు వాళ్ళు!

ఆయనకు ఏ మూలనో పేగుల్లో కదలిక ఆరంభమయింది!

మామగారి పేగుల్లోని కదలికను అవలించకుండానే చూడగలదు కోడలు!

"నేనూ, ఆయనా, ఇందూ ముగ్గురం వెళ్ళొస్తాం! మీరూ, అత్తగారూ కాస్త ఇంటిని కనిపెట్టుకుని వుండండి!" అంటూ మామగార్ని మాట్లాడటానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా "ఇందూ! అలా గౌను మాపుకోకు! పెళ్ళికి వెళుతున్నాంకదా!" అని బయలుదేరదీసింది. రఘు తల దించుకుని "వెళ్ళొస్తాం నాన్నా?" అంటూ కదలిపోయాడు. కోడలుపిల్ల వాడిచూపులు, వాడినోరు నొక్కేస్తాయని ఆయనకు తెలుసు!

వాళ్ళు ముగ్గురూ సాగిపోయినవంకే రెండు క్షణాలు తదేకంగా చూస్తూ వుండిపోయారు. దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు వదలి ప్రక్కకు చూస్తే గుమ్మందగ్గర నిలబడ్డ అన్నపూర్ణమ్మగారు కనుపించేరు.

"పూర్ణా! చూశావా! పెళ్ళికి వెళుతూ కనీసం మనల్ని రమ్మని కూడా పిలవలేదు" అన్నారు.

"మీకు మరీ చాదస్తం. వాళ్ళతో మనమెందుకు?" అన్నారు నిర్లిప్తంగా.

"అదికాదు పూర్ణా! కనీసం ఈవేళయినా కడుపునిండా తృప్తిగా భోజనం చేసేవాడ్నికదా! ..." ఆ మాటలు అంటూంటే ఆయన కంఠం వణికింది.

తరువాత కళ్ళు మూసుకుని కుర్చీలో వాలిపోయా రాయన.

గుండెల్లో అనిర్వచనీయమైన బాధ వీ కలా కదలింది.

రెండు నిముషాల తర్వాత అన్నపూర్ణమ్మగారు ఆయన దగ్గరకు మెల్లగా వచ్చేరు.

తన గుప్పెట్లో నలిగిపోయిన రెండురూపాయల నోటును ఆయన చేతిలో వుంచుతూ "మార్కెట్టుకు వెళ్ళి ఈ రెండు రూపాయలతో ఆకాకరకాయలు కొని తెచ్చుకోండి! పావుకేజీ కాయలు రాకపోవు. మొన్న మీ నోటి దగ్గర కూర ఆ శంకరానికి వడ్డించవలసి వచ్చింది. ఒక గరిటెడు వెన్న రహస్యంగా జాగ్రత్త చేశాను. నెయ్యికాచి దానితో మీకు వేపుడు చేసి పెడతాను. కోడలుపిల్ల ఇంట్లో లేదుకదా!...." అన్నారు ఆవిడ.

ముద్దుకృష్ణయ్యగారి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగేయి. పూర్ణా!...." అని మాత్రం అనగలిగేరు. తరువాత ఆయన కంఠం పూడుకుపోయింది.

వెన్నపూస కాగి ఘుమఘుమలాడింది. ఆకాకరకాయల్ని చక్రాల్లా గుండ్రంగా తరిగి నేతిలో వేయించారు అన్నపూర్ణమ్మగారు. వంట చేస్తూ వుంటే ఆవిడకే నోరు వూరింది. అయిదు సంవత్సరాలక్రితం ఎప్పుటో ఒక సారి ఇలా నేతితో ఒక పండగనాడు ఈ కూర వండినట్లు జ్ఞాపకం. మళ్ళీ కుదరనేలేదు. ఆయనకు తిండంటే ప్రాణం! అన్ని రుచులూ కావాలి. అందునా ఈ కూరంటే మరీప్రాణం! చాలీచాలని జీతపురాళ్ళతో బతుకీడు

స్తున్న కొడుకు పంచన ముద్దుకృష్ణయ్యగారి జిహ్వ రోజురోజుకూ చచ్చి పోతోందని ఆవిడకు తెలుసును. కాని, ఏంచేయటం?

ఇన్నాళ్ళకయినా మళ్ళీ ఈ రకంగా చేసి భర్తకు వడ్డించ గలుగుతున్నందుకు గుండెలనిండా తృప్తిగా అనిపించింది ఆవిడకు.

వంటింటిలో పీటవాల్చి, ఆకువేసి మంచినీళ్ళ చెంబు, గ్లాసు సర్దరు ఆవిడ.

"లేచి, కాళ్ళు కడుక్కోండి." అంటూ వంటింటిలోంచే కేక పెట్టేరు. ఎప్పటికీ భర్తనుండి సమాధానం రాకపోయేసరికి పీధి వరండాలోకి ఆత్రుతగా వచ్చేరు.

వరండాలో పడక్కుర్చీలో ముద్దుకృష్ణయ్యగారు పడుకుని వున్నారు ఆయన కళ్ళు మూతలుపడి వున్నాయి.

* * *

"శ్రాద్ధార్థా సంపాదితా పదార్థాం.... దేశతః కాలతశ్చ.... శ్రాద్ధ యోగ్యం ముఖ్యా...." పురోహితుడు మంత్రం చదువుతున్నాడు.

రఘు నిష్ఠతో తద్దినం పెడుతున్నాడు.

బ్రాహ్మణిద్దరు తద్దినపు భోక్తలుగా ఒకరు ఉత్తర దిక్కుకు మరొకరు తూర్పు దిక్కుకు అభిముఖులయి కూర్చుని ఉన్నారు.

"బాబూ! ఈ "కూర్చ" తో ఉదకం భోక్త చేతులమీద కొట్టి, తరువాత ఈ దర్భతో కలిపి నువ్వులు వారి విస్తరి దగ్గర ధారపొయ్యి. ధార పడేటప్పుడు కుడిచేతి బొటనవేలు కుడిపక్కగా వంచి ధారపొయ్యాలి!" అంటూ వివరణ ఇస్తున్నాడు పురోహితుడు.

"రఘు "స్వాగతం" అంటూ పితృదేవతల్ని ఆహ్వానించేడు.

పురోహితుడు వల్లిస్తున్న మంత్రం ఆపి భోక్తలవంక చూస్తూ "అయ్యా! వీరి తండ్రిగారు ముద్దుకృష్ణయ్యగారు మంచి భోజనప్రియులు. మీరు కడుపునిండా హాయిగా తృప్తిగా తినండి! ప్రస్తుతం వారి తండ్రి

గారు మిమ్మలను ఆవహించి యున్నారు కనుక మీరు తృప్తిగా తింటే వారు తృప్తిగా తిన్నంత సంతోషం.'' అంటూ యథావిధిని తాను చెప్పాల్సిన నాలుగు మాటలూ చెప్పి దర్భలు పీల్చి కట్టలు కట్టటంలో నిమగ్నమయ్యాడు.

భోక్తలిద్దరూ పావుగంటలో భోజనం ముగించి తృప్తిగా కడుపులు తడుముకున్నారు. ఇద్దరి ఆకుల్లోనూ ఆకాకరకాయకూర మాత్రం మిగిలి పోయింది.

రఘు మతి పోయినట్లు భోక్తలవంక చూశాడు. తరువాత మెల్లగా అన్నాడు. "ఇద్దరూ ఆ కూర తినలేదే?"

"మేమిద్దరం క్రితం సంవత్సరం తీర్థయాత్రలకు వెళ్ళినప్పుడు కూడబలుక్కుని గయలో ఈ కూరను వదిలేశాం!" అన్నాడొకాయన.

"ఇది దొరకడం అరుదు. అందునా విపరీతమయిన ఖరీదు! అందు కని దీన్ని వదిలేశాం! అన్నారు మరొక భోక్త!

వంటింటి గుమ్మం దగ్గర నిలబడి వాళ్ళ మాటలు వింటున్న అన్నపూర్ణమ్మగారు చీరకొంగుతో కళ్ళు ఒత్తుకున్నారు.

[ఆంధ్ర సచిత్రవారపత్రిక 27-1-84]